

netop med dette Punkt og søgt paa alle mulige Maader at undgaa den Anomali, der er i at beskaffe Raastoffet og derimod give det færdige Produkt fri for Told, uden at det er lykkedes os at finde en Udvei. Jeg tror ikke, at en fornyet Behandling i Udvalget vil stille sig gunstigere i saa Henseende.

Finanzministeren (Gstrup): Da jeg har udtalt mig om Vædringsforslaget under Nr. 22 i den Retning, at jeg anbefalede, at Bestemmelsen om, at Sutekælle indgaa frit, blev bibeholdt, kan jeg dog ikke Andet end protestere imod den Udtalelse, som nu atter fremkom fra det ærede Medlem for 6te Kred (B. Petersen), at man ved at fastholde denne Bestemmelse godkjender det noget mærkværdige Princip, at det vil være rigtigt at lægge Skat paa Indførelsen af Raastoffet, medens man fritager det af Raastoffet tillavede Produkt for Skat. Jeg maa protestere imod denne Betydning af Afstemningen om Sælle. Det forekommer mig at ligge meget nærmere, at der i hvert Tilfælde i denne Afstemning kun kan lægges det, at man anser det for tilstedeligt, hvor Forholdene i høi Grad tale derfor, at fravige et Princip, som man ellers ibrigt anser for at være rigtigt; men det er jo noget ganske Andet, end at man ved Afstemningen godkjender et Princip, som jeg ikke tror vil finde nogen eneste Talsmand i denne Sal. Salfald maa jeg værge mig imod, at jeg skulde have godkendt et saa forkasteligt Princip, fordi jeg anser det for tilstedeligt i dette Tilfælde at fravige det ellers rigtige Princip af Hensyn til den store Betydning, som Toldfrihed for Sælle har ligeoverfor den forsvindende Betydning, det har for den nuværende danske Industri, om Sutegarn bliver ved at betale Told. Da jeg havde Ordet igaar, glemte jeg at omtale et Vædringsforslag, der er stillet af mig, uden at have bundet nogen Tilslutning hos det ærede Udvalg. Det er Vædringsforslaget under Nr. 34, som jo gaar ud paa, at Vædesvampe fremdeles skulle ligesom hidtil være toldpligtige. Den ærede Ordfører angav som Grund til, at man ikke vil have denne Vare belagt med Told, at den indbragte saa Lidt. Na, det er ganske vist kun 7 a 8,000 Kr., der kunne paaregnes af denne Post, men

jeg tror, at det vilde ikke være der eneste Post, der skulde slettes, dersom dette Maal, mellem 7 og 8,000 Kr., skulde anses for at være saa ringe, at man af den Grund ikke vilde fastholde nogen Told. Dersom dette skulde være af Hensyn til denne Vares anerkjendte Samsundsnytte som bidragende væsentlig til det Samsundsgode, at baade Befolkningen og Dyrene og Gjenstandene kunne holdes rene — dersom det er af Hensyn dertil, at man skulde fremme dens Indførelse ved at gjøre den toldfri, forekommer det mig, at man ret passende kunde tage Sæben med. Den almindelige Sæbe er netop en af de Positioner, der give meget Lidt, endog saa Mindre end Svampene, nemlig kun mellem 4 og 5,000 Kr., og den tjener aabenbart samme Formaal som Svampene. Det har jo selvfølgelig ikke nogen særlig Betydning, om disse Svampe gaa toldfrit ind eller ikke. At de overmaade godt kunne bære denne Told af 70 Ore pr. Pund, er klart; thi det er en Vare, som har en meget høi Værdi i Forhold til sin Vægt; det tror jeg, at alle Konsumenter af Vædesvampe maa være paa det Rene med. Skulde man finde Udbyttet af Tolden at være for ringe, skulde jeg slet ikke indvende Noget imod, at man søgte Udbyttet forhøiet ved at forhøie Toldafgiften af Varen; den kan overmaade godt bære den efter min Mening. Imidlertid skal jeg ikke tage mig det meget nær, om min Betragtning af Svampenes Evne til at bære Told ikke bliver tiltraadt af det ærede Thing. — Jeg skønner ikke rettere, end at Forholdet med Hensyn til Stetolden i Virkeligheden er det, at det sikke Resultat af at ophæve den vil være, at man opgiver en hidtidig Indtægt af omtrent 120,000 Kr., hvoraf de 100,000 maa betragtes som Luxus-told. Den ærede Ordfører har med megen Jøite gjort opmærksom paa, at disse Penge jo ikke ere tabte, fordi de ikke flyde ind i Statskassen, thi hvad Statskassen faar Mindre, faar Forbrugerne Mere. Men hvad er det for Forbrugere, der faae deres Varer billigere? Det er jo netop Forbrugerne af Luxusvarer. Det forekommer mig altsaa, at man ikke i mindste Maade svedter mit Argument mod Ietsindig at bortkaste 100,000 Kr. Luxustold derved, at man giver Andvisning paa, at disse 100,000 Kr. tjenes af Befolkningen, naar denne Del af Befolkningen